

ROSNIČKA^{vz.} 86

MYSLET ZNAMENÁ ROZVRACET BRANNOST

ROČNÍK II.

ČÍSLO 10

28. ZÁŘÍ 1986

© Kava & DVK

PŘIPRAVENI...!

prote uvnitř

S Á Z K A N A U P Ř Í M N O S T

Psát poslední číslo časopisu není žádná legrace. A navíc to ani není obvyklé. Finanční krachy, zakazy a povodně přichází dost nečekaně. U nás však taková situace nastala. Jak desítku pojmout? Jako sentimentální vzpomínku ... jó, to sme se potkali v tom vlaku a ještě nevěděli, že v září budeme psát desátou Rosničku, nebo jako žertovné dobírání si druhého redaktora (Sedláček má ... a líbí se mu, když má holka velký ...) ? Já, alespoň v tomhle článku, vsadil na upřímnost.

Poprvé jsem se setkal se soukromým časopisem v Mejtě, kde ho začala vydávat božská trojice DEFIBU. U zrodu Výkřiků jsem stál taky (a samozřejmě si stejně jako ostatní tři myslím, že právě v mé hlavě se zrodil ten báječný nápad, vydávat třídní časopis). Měl jsem představu, že ten náš občasník se musí co nejvíce podobat normálním novinám se zadní stránkou věnovanou sportu a předposlední plnou reklam a inzerátů. Ostatní redaktoři mé zhoubné zpátečnictvíbrzy rozpoznali a velmi moudře mě z redakce vyhodili (i když to nebyl jediný důvod, proč se se mnou rozloučili). Postupem času a s rostoucí popularitou Výkřiků, které pronikly až do sborovny, jsem zalitoval a s dalšími dvěma spolužáky založil PÍSEMKU NEJEN Z KULTURY, jejíž obsah nebyl o moc kostrbatější a trvání bylo mnohem kratší než její název. Konkurenční boj nebyl nijak krvavý, protože ani nenastal.

Na intru vznikl Vetřelec už ve dvou výtiscích (a není nic únavnějšího než dvakrát malovat celostránkový komiks). Je k nevíře, že vyšla jen dvě čísla (i když druhé bylo rozšířené mikulášské) - co to bylo večerů v těsné místnůstce zvané U Miloše.

Kamarád na Větrníku mě přizval k MUTANTOVI. Jediný časopis charakteru nemovitého, protože nebyl přenosný. Vycházel týdně na nástěnce u vrátnice. Byl dost populární, občas ho očesali (všechny články jsme pro ten účel psali ve třech kopiích), museli jsme jej i hasit. Jednoho rána se na jednom článku skvěl rudý otisk dívčích rtů. Můj článek to nebyl.

Nechtěl jsem vzbudit dojem, že jsem byl velkým inspirátorem a všude, kudy jsem chodil, trousil jsem nové skvosty časopisectví. Naopak. Nikdy bych žádný nenapsal, kdyby se mnou nebyl někdo druhý. Zásoba ironie a satirických výlevů by člověku samotnému vydržela tak na jedno číslo. Navíc jsou čtenáři daleko, aby živili autorovu ješitnost.

Člověk musí mít druhého, aby se ho snažil trumfnout, přišel s novým nápadem, když ten druhý něco vymyslel, aby se rozhoupal k činnosti a přemýšlení, když ten druhý hýří energií, přemlouval ho, když to šije s ním samým.

A proto jsem byl rád, že jsem trávil vojnu s Hávou. Hned po tom, že měl pro mě vždy dost peněz a cigaret, považuji jeho inspirativní přítomnost za největší přínos, který mi jeho pobyt s ním poskytl.

Čím větší masa, tím delší uši.

L. Feuchtwanger - Bláznova moudrost

Bez talentu není ten, kdo neumí psát povídky, ale ten, kdo někde skrýt, že je píše.

A. P. Čechov - Jonyč

... člověk nesmí nikdy padat s nadějí, že potom najde někoho, kdo ho zase zdvihne.

Machiavelli

Mezi skutečně vzdělanými lidmi se při rozmluvě ani nepozná, jakou má kdo skutečnou profesi.

G. B. Shaw

V osmnácti letech jsou naše přesvědčení kopce, z kterých shlížíme dolů, v pětáctyřiceti to jsou jeskyně, do nichž se ukrýváme.

F. S. Fitzgerald

J A K J S E M P O T K A L B O H Á Č E

Po přečtení Boháčovy literární prvotiny mě postihla těžká frustrace. Ještě týden po té osudné neděli, kterou jsem strávil nad strojopisem jeho novely Intr, jsem nebyl schopen začíst se do jakékoli knihy, natož pak přemýšlet o soukromých záležitostech mého života. Každou minutu bdění jsem se zabíral představami jeho postav a hlavně jím samým - tou démonickou bytostí, která se mi vždy, když na ni pomyslím, vybaví ve třech naprosto konkrétních obrazech, vyvstávajících vždy chronologicky a okamžitě po sobě. Na tom prvním je patnáctiletý mazánek ve světle modrém jeansovém oblečku a v zajímavě velkých bílých botách. Výraz - zkroušený, neboť byl právě zadržen blondátou Sabinou před vstupem pod jedoucí automobil. Místo - Drážďany.

Ten druhý obraz se odehrává na peróně hlavního nádraží v Praze. Tady je Boháč oblečen v dokonale černém oblečení, nikoliv společenském, spíše intelektuálním, soudě tak podle dlouhé bílé šály kolem krku. Opět ty obrovské boty, tentokrát černé. Výraz sebejistý a veselý, jelikož flirtuje a objímá ženu avantgardního vzhledu, tuším, že jeho nynější manželku.

Konečně třetí obraz. Obraz symbolizující počátek mé zkázy. Boháč je na něm ve vojenském stejnokroji. Nohy v hnědých lesklých lodích má schovány pod sebou, neboť sedí ve vlaku. Ve vlaku, ve kterém sedím i já a jede tam, kam jedu i já ! Osud nás na jedenáct měsíců svedl na společnou cestu, z které, podaří-li se mi odbočit, vyvážnu se zuboženou, frustrovanou duší, rozdrásanou navíc ošklivými šrámy a zbořlovanou nesčetnými ranami - nešťastné to zakončení mého mládí. .

Až do tohoto chmurného dne, kdy jsem na něho narazil v tom smutném osobáku, jsem žil poměrně spokojeným, prostým životem, pomalu se uklidňujíc z přece jen bouřlivějšího dospívání. Pět let vysokoškolského studia technického zaměření mi dalo zapomenout na moji mladickou literární snahu a opět jsem se začal cítit spokojeným. Jediným literárním výměškem mé hlavy za celá studia byla báseň Betonové blues, kterou jsem napsal po půl roce života v Neratovicích. A tomu je dnes již pět let.

Dnes jsem opět nešťasten. Dokonce jsem došel tak daleko, že jsem s produktivitou Jacka Londona napsal dobrých padesát stran vynikajícího příběhu osmi mladých přátel, příběhu, tušícího další a další rozvíjení strhujícího děje (a rozpracovávání

psychologie jednotlivých postav). Ne, neměl jsem číst Intr. Ale ještě lépe - neměl jsem potkat jeho. Člověka, po celých osm měsíců života vedle něho zpochybňujícího již svou přítomností smysl všeho, na co jen sáhnu. Kritiku mé osobnosti neprovádí přímo a objektivně, nýbrž lstivě, úskočně a dokonce moji karikovanou osobu používá jako epizodní postavu svých ďábelských děl. Mým milostným pokusům se za to vysmívá přímo. A aby mě dokonale přivedl k těžkým depresivním snům, zneužívá své zdejší funkce a zastrašuje mě pohrůzkami postihu za můj potencionální alkoholismus. Nemám sil psát dále ...

Četl jsem, že za éry slavných Beatles jedna mladícká dívka při převozu do nemocnice v důsledku vyčerpání z extáze po jejich koncertu prohlásila : "Viděla jsem Beatles, teď monu zemřít." Tehdy jsem se nad tím usmál. Tehdy jsem totiž ani netušil, že dnes pronesu podobný slogan : "Potkal jsem Boháče, raději zemřu."

P.S. Toto memento posílám Vám všem, přátelé, kteří jste Boháče nepotkali.

31.3.1986

Váš Tomáš Sedláček

Tolik přátelé k poslednímu březnovému dni. Od té doby uplynulo dalších šest strastiplných měsíců mé spolupráce s Motákem. Pozitíří nás vyženou z našich startkovým dýmem vyuzených kanceláří a člověk v těchto posledních dnech zjihne. V nenávratnu zmizí naše aortyrvoucí noční čaje, strádání desetníků na kýženou sumu čtyř korun, sarkastické náhrobní nápisy, věnované si navzájem. Přijde uznání, sláva, peníze, děti, manželky a zase něco nového. Náš americký přítel Vonnegut by řekl : "Tak to chodí."

Já říkám : "Kdyby to tak chodilo v životě jako v naší redakci Rosničky, byla by na světě sranda !"

Každý počešírá sda nebo alespoň s jednou základní ctností.

F.B.Fitzgerald

Om hodin střelby se hlíněné holuby soustředil byl pro ně výtečný trénink. Učili se při něm střelbat se hlíněné holuby.

J.Heller - Hlava XIII

...jistý dům, kde štědré dámy daly každému, kdo přišel, dvě kytý za jednu jitřnici.

A.France - Ostrov tučňáků

Geniální lidé prý bývají sebevědomí - nevím, zda je slečna Ingramová byla geniální, ale rozhodně byla sebevědomá.

Ch.Bronteová - Jana Eyrová

Zákon je jako pokrývka na jednu postel použitá ve studené noci na postel pro dva, když v ní leží tři.

R.P.Warren - Všichni jsou zbrojnoši královi

Energie potřebná k odtržení jednoho kvarku od ostatních kvarků v hadronu tedy roste s rostoucí vzdáleností a může dosáhnout takové hodnoty, že se vytvoří nový pár kvark - antikvark. Nakonec to dopadne tak, že nedostaneme několik volných kvarků, ale několik obyčejných hadronů.

S.Weinberk - První tři minuty

NEČEKANÉ ŠTĚSTÍ

Nikdy mě nedokázal utěšit názor, že hezký holky to mají těžký. Já jsem škaredá a měla jsem to těžké od malička. Koho by bavilo pořád vyhrávat na maškarních bálech s maskou Obušek v pytlí? A to jsem ještě ke všemu chtěla být herečkou. Bohužel se na mně projevila stará nemoc naší dramaturgie - škatulkování. Od počátků mé herecké kariéry mě obsazovali do Čarodějnic, Stařen, Nemocných na posteli celých ve fáčích, Nelidských hlasů zpoza scény a podobně.

Až jednou ~~rr~~. Zazvonil zvonek a na prahu stál fotoreportér. Mám z okna krásný výhled a tak jsem ho hned táhla k němu, aby si vyfotil, co chce. Řekl, že chce snímat mě. Zrudla jsem rozpaky a, jako pokaždé, když mluvím s cizím člověkem, mi naskákaly v obličeji fialové skvrny a těch pár vlasů, co mám, se zježilo.

Namalovala jsem se a oblékla triko s velkým výstřihem. Reportérovi se zkrivila tvář bolestí. Asi si na něco smutného vzpomněl.

Už jsem na tu epizodu skoro zapomněla, když se novinové stánky zaplnily časopisy s mou velkou fotkou na obálce. Co je to za krutý žert, pomyslela jsem si. Jedno dítě se při pohledu do výlohy PNS rozplakalo.

Ale časem začala má popularita růst. Dozvěděla jsem se, že si mě mladíci vylepují na dvířka skříněk, směju se ne ně zpod skla stolů, ze zdí a dokonce si mě schovávají (až se z toho červenám - viz výše) do spacích pytlů. Začaly mi chodit obdivné dopisy a nabídky k sňatku.

Od té doby jsem na vrcholu blaha. Zůstanu do smrti redakci Vojáka vděčná za publicitu. A Vás vojáci, alespoň na dálku líbám

..... jsem všeobecně - populární,
a je se mnou mnohem blíže.

Lorel Schmalz

..... jsem vešel do bufetu na sandvič a
..... stojí můj holič.

"Jste v bufetu?" zeptal jsem se

"Nejsem váš holič," odpověděl.

J.Hakim - se stalo

"Špinaví židéci, vy jste ukřižovali mého Boha a nyní máte nárok i na mou kůži; varuji vás - nebudu takový posera jako vy..."

A.France - Ostrov tučňáků

Vypadáš jako člověk, který by se trefil do gongu takhle na každou ránu.

K.Vonnegut - Groteska

PAŠÁK A TY DRUHÉ

(aneb kam až Rosnička pronikla)

Folkovým Triem Myšák + Friml jsme se zabývali v šestém a sedmém čísle našeho magazínu. Ujišťujeme čtenáře, že dnešní připomenutí těchto tří východočeských dementů otiskujeme opět pouze v zájmu zachování dobrého zvuku Rosničky mezi Vámi, čtenáři.

Chtěli bychom pouze upřesnit údaj, uvedený v článku Tak vám to nestačilo ?! (Rosnička 7/86) týkající se Myšákova budoucího otcovství. S potěšením a rádi uveřejňujeme naše uznání a poděkování Myšákově manželce Věrce, která jistě pod vlivem právě tohoto našeho článku a v zájmu československé folkové tvorby porodila již 4.srpna nikoliv dcerku Marušku, ale hned dvě dcery, Račku a Martinu. Všechny tři se těší dobrému zdraví, o duševním stavu otce se do uzávěrky tohoto čísla nepodařilo zjistit bližší podrobnosti. Připojujeme naše blahopřání a ještě jednou vyjadřujeme náš hluboký obdiv k Věrce Myšákové, které tímto historicky významným činem jistě přivede svého manžela na vzletnější myšlenky, než kterými se zabírají jeho skladby a vloživše mu do rukou místo kytary jeho požehnané plody, odpoutá na určitou dobu jeho pozornost o zbývajících členů Triu.

Chcete vyniknout ve světě ? Musíte pracovat, zatímco se druzí baví ! Jste chtivý pověstí o své odvaze ? Musíte riskovat život. Chcete být silný, mravně nebo fyzicky ? Musíte odolávat pokušení. Za to všechno nutno platit předem. Jsou to investice do budoucna. Pohleďte na druhou stranu obrazu; špatnosti se platí až dodatečně.

W.Churchill - Savrola

Přicházejí nejlepší léta. Neztratit ani hodinu. V těchto letech musíte ... "pevně zaujmout místo v té bojové linii. Dvacet až pětadvacet let ! To jsou roky ! Nebuďte spokojen s ničím, jak co je ! Země je vaše a budoucnost před vámi. Právě v těchto letech musíte pít život plnými doušky a chytit svou příležitost za pačesy.

W.Churchill

CHOCEN

- historicko personální pojednání

Vážení čtenáři, jistě jste si po celý rok kladli otázku - Proč ? My odpověď znali již od počátku. Něco tak dokonalého mohou vytvořit pouze dvě osobnosti, které něco pojí. A tím pojítkem je naše rodiště.

První písemná zmínka o Chocni je datována rokem 1227 a najdeme ji v účetní knize potulného rasa Kojaty. Doslova přetiskujeme :

"Chocenj - tam gsem otchytjl gen dwa psy a tj neznabozy my nechtjely zaplatjt za muug kwalytnj salaam - Rasowa chutjowka"

Tak tedy vstoupila do historie. A už se jí se svou dravostí a hravostí nepustila. Hnala se vpřed s drzou sebejistotou malého, ale vždy významného městečka, pokaždé o krůček vpředu před zpuchřelým

královským Vysokým Mýtem.

Je jisté, že nebýt Chocně, nezemřel by Perner, nyvyhořelo by gymnázium ve Vysokém Mýtě, rychlíky by nestavěly půl hodiny za Pardubicemi u malebného nádražička, prostě tvář naší vlasti by byla zcela jiná.

Všimněme si více osob. Co by byla Univerzita Karlova bez jejího geniálního rektora Mistra Chocenského, který zavedl mezi přednáškami přestávky a vůbec první zřídil smíšené koleje? Víte, že bychom se netěšili kouzelným překladům Otmara Vanorného, kdyby si originály Illiady a Odyssei nekoupil v chocenském knihkupectví?

Postupem let Chocně proslula především svými nevěstinci a pivovarem. Ani jedno ani druhé dnes už bohužel není v provozu, nicméně budovy jsou povětšinou zachovány a je jen otázkou času, kdy se najde skupina obětavých dobrovolníků, kteří založí muzea fyzické kultury a piva (+ tomu odpovídající obrozenecké spolky).

Podle pramenů získaných od pamětníků bylo chocenských nevěstinců jednu dobu takové množství, že poměr k pohostinstvím (těch bylo tehdy 17 - 24) činil 2 : 1 ! Nepodařilo se nám dopátrat, odkud se do nich brał personál, ale domníváme se (soudě podle dnešního pozorování), že již tehdy se kněžky Venušiny rekrutovaly z Vysokomýtských zkrachovalých studentek reálného gymnázia, o čemž svědčí i stále vzrůstající poměr chocenských studentek vůči vysokomýtským právě v jeho škavnách.

Chocenský pivovar je ve svém odvětví ojedinělým světovým unikátem. Který ze světových pivovarů se může pochlubit tím, že skrz něj prochází 50. rovnoběžka severní šířky? Ale doba je zlá. A tak místo, aby objekt chátrajícího pivovaru osídlilo UNESCO jako svou chocenskou pobočku, usídlila se v jedné části pochybná organizace Montas, zbytek smutně a mlčky vypovídá o zmírající kulturní chápavosti našeho lidu.

Ale již jsou tady ty první vlaštovky narozené a vypiplané přímo v lůně chocenských kuriozit ! A tak zatímco Moták patří k činitelům Mezinárodní teplomilecké organizace pro hubení much, které nám chtějí sežrat naše prase, Háva chrlí sebe sama pod vlajkou fenomenálního, původem trampského, sdružení Quercus. Dva vzácné kvítky v ruinách tak velkolepé minulosti ...

A tito dva velcí učitelé, novodobí Cyrílové a Metodí, Husové, Komenští a Cimrmanové se po roce opět vrací, aby vrátili Chocni statut, který jí patří - statut kolébky té nejryzejší slovanské kultury.

Byl vyhaslou solární kalkulačkou.

V prostředí, kde zil delší čas byla tma.

Životodárné sluneční přídělly během času ztrácely svoji počáteční sílu, obrázky poštovních známek čím dál více abstraktní, řádků ubývalo.

Ale teď už seděl na dřevěné lavici a celé jeho tělo, všechny smysly, byly jediným lačně hltajícím kolektorem. Cítil v nose lechtající vůně, tak jemné a různorodě prolínané, náhlé přívaly a po nich sotva vnímané euforie, tak příjemné a tak matoucí.

Slyšel monumentalitu Bachovy fugy, burcující harmonie a po nich hudbu nitra, ty nejtenčí píšťaly varhan, hudbu přirovnatelnou snad jen k melodii tvořené rozpínajícím se vesmírem a vzdáleným, burácením hvězdných erupcí.

Erupce to byly, co viděl ve světle chrámové kopule, erupce myšlenek, filmových střihů, omamně blahodárny proud života.

Přesto e ho obklopoval chladný podzimní vzduch, jeho tváře hořely ohněm a prsty levé ruky propletené s prsty jeho dívky byly vlhké teplým potem.

Na svetru měl připevněnu červeno-modro-bílou vlaječku a dívka svírala v ruce kytici čtyřladvaceti červených růží

UPOZORNĚNÍ ! Po expedici tohoto čísla se časopis zastavuje. Upozorňujeme všechny předplatitele, kteří uhradili předplatné na pět let dopředu, že na jeho vrácení nemají nárok a celé jeho výše bude užito na uspořádání závěrečného večírku bývalé redakce.

